

Ramių minčių sodas

Linai buvo dešimt metų, o jos galvoje mintys sukosi tarsi vėjo blaškomi lapai. Ne džiugios mintys – veikiau „o kas, jeigu“, su aštriais kampais.

„O kas, jeigu kažką pamiršau?“

„O kas, jeigu trukdau?“

„O kas, jeigu suklydau?“

Šios mintys kartojosi lyg naktį varvantis čiaupas. Kai kiti su ja kalbėdavosi, Lina šypsodavosi, bet viduje viskas buvo painu ir triukšminga. Ji nebegalėjo perskaityti knygos negrįždama prie tos pačios pastraipos tris kartus. Net piešimas – tai, ką ji kadaise taip mėgo – tapo sustingęs, tarsi ranka nebe pasitikėtų savimi.

Ji nebuvo liūdna. Tačiau visada įsitempusi. Lyg virvėje užveržtas mazgas, kuris niekaip neatsileidžia. Kartais atrodydavo, kad krūtinėje per mažai vietos kvėpavimui. Kitais vakarais ji žiūrėdavo į lubas, tikėdamasi, kad jos mintys užmigs anksčiau nei ji pati.

Vieną popietę, po triukšmingo ryto, pilno grupinio darbo ir aidinčių balsų, Lina namoėjo lėčiau nei įprastai. Kuprinė atrodė sunkesnė nei paprastai. Ne dėl knygų – dėl minčių, kurios neturėjo kur pasidėti. Ji nenorėjo eiti namo. Nenorėjo kalbėtis. Ji tiesiogėjo.

Ji pasuko kairėn vietoj dešinės. Praėjo savo gatvę. Praėjo kepyklą. Praėjo aikštę. Ji nelabai žinojo, kur eina. Tik žinojo, kad nenori būti ten, kur iš jos tikimasi būti.

Tada ji tai pamatė: mažus žalius vartelius – tokius, pro kuriuos buvoėjusi anksčiau, bet niekada iš tikrųjų nepastebėjusi. Jie vedė į nedidelį, kiek kreivą parką. Ne tokį, kuriame tobula veja ir blizgančios sūpynės. Šis parkas buvo tylus. Šiek tiek pamirštas. Suolelis buvo pasviręs į vieną pusę. Žolė – vietomis išretėjusi. Tačiau oras buvo švelnus.

Lina įžengė vidun nė nesusimąstydama. Atsisėdo ant suolelio ir trinkelėjo kuprinę šalia. Ji nepažiūrėjo į laikrodį. Nieko neplanavo.

Iš pradžių ji tiesiog žiūrėjo tuščiu žvilgsniu. Tada ėmė pastebėti:

Vėdryną, palinkusį į šoną.

Balandį, burkuojantį ant šakos.

Vėjelį, kuris šnabždino lapus.

Voverės letenėlių šiurenimą ant medžio žievės.

Pamažu jos pečiai nusileido. Kvėpavimas, jai net neprašant, sulėtėjo. Rankos, nuolat neramios, tapo ramios.

Keli žingsniai toliau ji pastebėjo ant žemės gulintį sąsiuvinį, drėgnais kampais. Jame dar buvo keli tušti puslapiai. Lina jį atvertė, iš penalo išitraukė pieštuką ir parašė:

„Mačiau lapą, besisukantį lyg šokėją.

Girdėjau paukštį, dainuojantį tik dviem natomis.

Kai klausausi, mano mintys nutyla.“

Ji neplanavo ilgai pasilikti. Tačiau minutės slinko, ir jai nesinorėjo išeiti. Ji nebuvo „sutaisyta“. Audra viduje vis dar buvo – bet čia ji nebeužė taip garsiai.

Tą dieną ji niekam nepasakė, kur buvo nuėjusi. Tai nebuvo paslaptis. Tai buvo tiesiog jos.

Kitą dieną ji vėl rado kelią atgal. Ir dar kitą dieną. Kartais su sąsiuviniu. Kartais – be jo. Ji ne visada rašė. Kartais tik žiūrėjo. Kartais tik klausėsi.

Ir kaskart palikdavo dalį triukšmo už nugaros.

Pamažu Lina pastebėjo, kad jai nebereikia parko, kad pajustų tą ramybę. Kartais per pietų pertrauką mokykloje ji tris kartus giliai įkvėpdavo ir prisimindavo vėjo garsą lapuose. Kitais vakarais, prieš užmigdama, įsivaizduodavo švelniai siūbuojantį vėdryną ir mintyse parašydavo vieną sakinį, prieš nugrimzdama į miegą.

Lina vis dar turėjo dienų, kai jos protas lėkdavo į priekį tarsi šuo, per stipriai tempiantis pavadėlį. Tačiau dabar ji žinojo – yra vieta. Jos viduje, o ne tik sode, kur ji gali sustoti.

Ji ją vadino savo ramių minčių sodu.

Tam nereikėjo iškabos, leidimo ar net tylos.

Reikėjo tik prisiminti: ji gali pasirinkti atsisėsti. Pastebėti. Ir kvėpuoti.

**Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga**

léargas

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreiškiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.